

Főszerepben: Dublin

Írta: Palicz Éva

2021 augusztusának legvégén abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy a pandémia következtében kialakuló tökéletes bizonytalanság ellenére két hetet az ír fővárosban tölthettem az Erasmus+ program keretében. Eredetileg más országot és más képzést tartalmazott a projektünk, de a végén a többszörös kurzusmódosítás eredményeként az InterEducation rendkívül hosszú elnevezésű dublini *2 Week Course on Teaching Literature with Focus on Irish Literature for Teachers of English and Literature at Secondary Level & Above* kurusán vehettem részt. Nem tudom, hogy a norwich-i képzés milyen lett volna, ha megtartják, mégis úgy érzem, hogy a lehető legjobban jártam ezzel a választással, és nagyon hálás vagyok, hogy így alakultak a dolgok.

Mivel a képzés ára vetekedett a legjobb képzést nyújtó angliai képzők kurzusainak árazásával, nagyon magas elvárásaim voltak a képzés tartalmát és színvonalát illetően. Azt vártam, hogy a két hét során bepillantást nyerhetek az ír kultúrába és ennek nyelvórai taníthatóságába, valamint kicsit megismerhetem az ír középiskolai oktatást, hiszen az eredeti tematika iskolalátogatást is tartalmazott. Sajnos a vírushelyzet ez utóbbit felülírta, az iskolalátogatás elmaradt a színházlátogatással és számos más programmal együtt, és valójában örülhettünk, hogy legalább az órákat jelenléti oktatás formájában tudták megtartani, és nem online folytak. Ennek ellenére minden, amit a kontaktórákon kaptunk, nagyon magas szintű volt: az egyetemi oktatók által tartott rendkívül informatív és élvezetes előadások az ír történelemről, irodalomról, iskolarendszerről, a nagyon gazdag módszertani workshopok az irodalmi szövegek angolórai felhasználásáról vagy a csoport igényeihez igazított, angol nyelvi készségeinket fejlesztő és a nyelvtanítás módszertanát is érintő szemináriumok, bár összességében jóval kevesebb iskolai kontaktóránk volt, mint amit a mintaórarend alapján reméltem, és voltak „egyéni kutatásra” felhasználható szabad délutánok. A program kulturális elemeket is tartalmazott, volt több múzeumlátogatás, egy kétórás, kimondottan élvezetes városnéző séta, egy szombati buszos kirándulás a Wicklow Mountain Nemzeti park és a Glendalough kolostor maradványainak meglátogatásával és némi hallgatói unszólásra egy szabadon választható ír kocsmalátogatást is bekerült a programba végül. Az iskola a belváros legközepén volt a Temple Bar negyedben, mindenhez közel. Összességében jó szívvel tudom ajánlani a képzőt is és magát a képzést is mindenkinek, és lehet, hogy még több minden belefért volna a programba, ha nem lettek volna a járványügyi korlátozások.

Ami viszont alapvetően meghatározta, hogy a két hét minden percét élveztem, az maga a város, Dublin volt, még így is, hogy akik már korábbról ismerték, azok szerint csak árnyéka volt önmagának, hiszen a helyieken kívül alig voltak turisták, kényelmesen lehetett sétálni a Grafton Street-en, le tudtunk ülni bármelyik kocsmában és még a leghíresebb kocsmá, a Temple Bár is üres helyekkel fogadott. Én ezt a lehalkított üzemmódot egyébként nagyon élveztem, ahogy azt is, hogy a komoly korlátozások éppen akkor szűntek meg, amikor megérkeztünk, így több, egyébként fizetős múzeum ingyen engedte be a látogatókat, ezért, ha volt egy kis időm, csak beugrottam az iskola szomszédságában levő Chester Beatty Library valamelyik nagyszerű kiállítására vagy a Dublini Várba.

Közhely azt mondani egy történelmi városról, hogy élő történelem, mégis Dublinban ezt éreztem, és hihetetlen élmény volt, hogy végig az volt az érzésem, hogy fontos a városnak és a lakóinak, hogy beavassanak a sokszor egyáltalán nem olyan dicsőséges történelmükbe. Hatalmas új múzeumot építettek (EPIC), hogy az ír kivándorlást és következményeit bemutassák, köztéri szobrok állítanak emléket a nagy éhínségről (potato famine), a Henrietta utca egyik házát

önkéntesek évtizedek alatt újítták föl, hogy a szörnyű lakhatási viszonyoknak és a városi nyomornak emléket állítsanak, a híres Kilmainham börtönben félóránként lelkes önkéntesek tartanak körbevezetéseket és a végén ők köszönik meg a látogatóknak, hogy elmondhatták a számukra oly fontos történelmi eseményeket, hogy csak néhány példát említsek. Mindenből tapintható az ír nemzeti öntudat, de úgy, hogy ez a legkevésbé sem zavaró, vagy kirekesztő, épp ellenkezőleg. Ezt talán jól illusztrálja, hogy noha alig beszél valaki írül, különösen Dublinban nem, minden eszközzel igyekeznek megőrizni az ír nyelvet, minden ki van írva írül az angol mellett, írül is bemondják, hogy a buszon maszkot kell viselni, miközben Írország fogadja be jelenleg a legtöbb bevándorlót Európában, akik nemhogy írül, de angolul sembeszélnek. És a társadalmi változások! 1995-ig a fogamzásgátlás illegális, 1996-ig nincs engedélyezve a válás, és tíz év múlva, 2015-ben, először Európában, népszavazás dönt arról, hogy az azonos neműek is házasságot köthetnek. „Ireland is a peculiar society in the sense that it was a nineteenth century society up to about 1970 and then it almost bypassed the twentieth century” (John McGahern)

Ez utóbbi adatokat az ír történelemről szóló előadáson hallottam, ahogy azt is ott tudtam meg, hogy miért beszélnek olyan kevesen az ír nyelvet Írországban. Az elméleti ismereteket azonban igazolta és kiegészítette mindaz, amit a városnéző túra idegenvezetőjétől vagy a házigazdától hallottam, amit a múzeumokban láttam, a tömegközlekedési eszközökön vagy az utcákon sétálva tapasztaltam, hallgatva a legkülönbözőbb nyelveken beszélő és nyilvánvalóan nem turista embereket és például látva a mindenhol feltűnő szívárványszínű zászlókat. Ez volt a harmadik alkalom, hogy Erasmus+ projekt keretében képzésen vettem részt, de még sehol sem éreztem, hogy a képzés anyaga és a képzésen kívül szerzett tapasztalataim ennyire kiegészítették volna egymást és ennyire a saját bőrömmön tapasztaltam volna mindazt, amiről a tanterekben szó volt. Nyilván ez a kurzus tematikájából is következett, de mégis, most éreztem először, hogy nem csak haza szeretném vinni és meg szeretném osztani a kollégáimmal és a diákjaimmal, amit tapasztaltam és tanultam, hanem legszívesebben mindenkit visszavinnék magammal Dublinba, hogy ők is éljék át mindazt, amit én. Nagyon remélem, hogy erre lesz lehetőség a jövőben az egyéni tanári – és a csoportos diákmobilitások megvalósításával.

